

Ομιλία παρουσίασης της πρότασης διαλόγου για κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα

12.12.15

Εισηγητική ομιλία του Μιχάλη Ρίζου, μέλους του Γραφείου της Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, στην εκδήλωση παρουσίασης της "Πρότασης Διαλόγου και συστράτευσης για ένα νέο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα", Αθήνα, ΑΣΟΕΕ, 12/12/2015

Σ/φοι-σσες, φίλοι και φίλες,

Το ΝΑΡ σας καλωσορίζει στην 1η ανοιχτή συνάντηση και εκδήλωση συζήτησης για την «Πρόταση διαλόγου και συστράτευσης» που καταθέτει, για μια σύγχρονη επαναστατική τακτική και στρατηγική και για ένα νέο κομμουνιστικό κόμμα για την κομμουνιστική απελευθέρωση.

Με αποφασιστικότητα, συντροφικότητα, εμπιστοσύνη, ειλικρινή διάθεση συνδιαμόρφωσης, αυτοκριτική (για την καθυστέρηση), αλλά και με ευθύνη, προχωράμε σε αυτή την πρωτοβουλία.

Απευθυνόμαστε, με αυτή την πρόταση, στους πρωτοπόρους αγωνιστές του εργατικού και γενικότερα του μαζικού κινήματος, στα ανήσυχα και ριζοσπαστικά τμήματα της νεολαίας, τη μαχόμενη διανόηση που στέκεται απέναντι στον καπιταλισμό – στο πλευρό της εργατικής τάξης, που παλεύει για τη θεωρητική ανάπτυξη του επαναστατικού μαρξισμού και δεν εξαργυρώνει τη θέση και τη γνώση της στα κυβερνητικά think tank, στις κρατικές θέσεις και τους ευρωμηχανισμούς, με τις επιταγές της ευρωδουλείας, για λίγη προβολή και για λίγο ακροατήριο παραπάνω!

Απευθυνόμαστε στον κόσμο της αριστεράς, στο αντικαπιταλιστικό δυναμικό και ειδικά τους κομμουνιστές που δεν ξεπουλάνε «την ψυχή τους στο διάβολο», που επιμένουν να βρουν σύγχρονους επαναστατικούς δρόμους ανατροπής, συνολικών απαντήσεων και κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Σε όλους αυτούς που δεν το έβαλαν κάτω όταν “έπεσε ο ουρανός στο κεφάλι” το 1989-1990, που επέμειναν στο διαλεκτικό υλισμό και την αναζήτηση του τι έφταιξε, για να ανασυγκροτήσουν την προσπάθεια, όταν όλοι καλούσαν σε άνευ όρων παράδοση, φωνάζοντας ή ψυθιρίζοντας ότι “δεν γίνεται”, “δεν μπορούμε”. Ή στην καλύτερη περίπτωση, -οι λιγότερο συμβιβασμένοι-, καλούσαν “για μερικές απαντήσεις”, “τακτικές κινήσεις”, “μονοστοχίες και συσπειρώσεις πάνω στο επίδικο”, εξοβέλιζαν ή ειρωνεύονταν τη συζήτηση για τα συνολικά σχέδια, τη στρατηγική και τον κομμουνισμό, χαρακτηρίζοντάς τα ιδεολογική εμμονή, ή στην καλύτερη περίπτωση ως “κλειστή θεωρητική συζήτηση για το μέλλον”. Οι ίδιοι τότε έλεγαν πως “τώρα έχει σημασία η άμεση ανακούφιση, η δράση για όποια μικροκατάκτηση μπορούμε ή έστω μια κυβερνητική αλλαγή”. **Απευθυνόμαστε** δηλαδή σε όλους αυτούς που, όταν άλλοι μίλαγαν για το “τέλος της ιστορίας” ή για το ότι “έβγαλε βρώμα ότι ξοφλήσαμε”, επέμειναν να βρουν την “αλήθεια” της ταξικής πάλης, να αναζητήσουν εκεί τις αιτίες της αποτυχίας, να ανιχνεύσουν εκεί νέους δρόμους.

Απευθυνόμαστε σε οργανώσεις και μετωπικές κινήσεις που παλεύουν για τον άλλο δρόμο, παρά τις

διαφορετικές προσεγγίσεις και καταγωγές. Σε κάθε δύναμη και αγωνιστή που δεν επιτρέπει στο ΣΥΡΙΖΑ και τα ρεφορμιστικά σχέδια να μιλάνε στο όνομά τους. Που ήταν στην πρώτη γραμμή του εργατικού κινήματος και των μαχών το προηγούμενο διάστημα, στην πρώτη γραμμή του αντικαπιταλιστικού και αντι-ΕΕ αγώνα, σε αυτούς που κράτησαν όρθια τη σημαία της μαχόμενης αριστεράς.

Απευθυνόμαστε στον πλατύ εργατόκοσμο που αγωνιά, που ρωτά γιατί γίνανε όλα αυτά, γιατί προδόθηκε ξανά ο λαός, γιατί μεταλλάχτηκε ο ΣΥΡΙΖΑ, γιατί η Λεπέν πήρε 35%, γιατί ο ISIS, γιατί η Βενεζουέλα;

Δεν λέμε απλά “Εμείς συνεχίζουμε”. Δεν μας αρκεί αυτό. Αλλά θέλουμε να συνεχίσουμε σε ανώτερη βάση. Σε κομμουνιστική στράτευση και ανασυγκρότηση.

Να συνεχίσουμε λοιπόν, αλλά πώς, με ποιο πρόγραμμα και ποιά οργάνωση;

Ας μπούμε ευθέως στο ερωτήματα:

1. Γιατί τώρα αυτή η ΠΡΟΤΑΣΗ; Τι εκτιμάμε ότι μπορούμε να καταφέρουμε; Υπάρχει βάση;

Μήπως ο στόχος είναι φιλόδοξος; Μήπως και υπερφίαλος από μια δύναμη (ή δυνάμεις) μικρή, για ένα δυναμικό υπαρκτό αλλά ανομοιογενές, από ένα συσχετισμό εσωτερικό και διεθνή μάλλον αποτρεπτικό;

Εκτιμούμε ότι η πρότασή μας και ο στόχος μας δεν είναι αυθαιρεσία. Εδράζονται σε σύγχρονες, τωρινές τάσεις και ανάγκες, που αναδύονται από την καθημερινότητα των χιλιάδων και όχι από τα γραπτά περασμένων αιώνων, τις εσωτερικές ζυμώσεις κλειστών ομάδων.

Από το 3ο συνέδριο μας το 2013 -και πριν ο ΣΥΡΙΖΑ διαβεί ολοκληρωτικά τον Ρουβίκωνα της αστικής πολιτικής-, είχαμε εκτιμήσει την αναγκαιότητα ενός σύγχρονου κομμουνιστικού κόμματος και προγράμματος. Και είχαμε αποφασίσει κάποιους πρώτους δρόμους για την προσπάθεια συγκρότησής του. Δεν είναι τυπική όμως, συνεδριακή υποχρέωση η σημερινή μας πρωτοβουλία. **Εκτιμούμε ότι υπάρχει γενικότερη αναθέρμανση της συζήτησης για τον κομμουνισμό και το κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης**, που αγκαλιάζει πολλά ρεύματα της μαχόμενης αριστεράς και του κινήματος. Και πρέπει να επισπεύσουμε.

Πιστεύουμε λοιπόν ότι έχει καταρχήν **αντικειμενική βάση**:

α) Στο σύγχρονο καπιταλισμό, την ανασυγκρότησή του και τη βαθιά, παρατεταμένη, δομική και καθολική κρίση του.

Ο κόσμος της εργασίας και οι νέοι αντιλαμβάνονται μαζικά ότι, αν και ζουν σε μια κοινωνία που έχει τις υλικές, επιστημονικές και τεχνικές προϋποθέσεις να τους παρέχει μια αξιοβίωτη ζωή και ένα καλύτερο μέλλον, ωθούνται στον κοινωνικό καιάδα από τον σύγχρονο καπιταλισμό, την κρίση του - που όλα δείχνουν ότι θα ξεπεραστεί δύσκολα - και την αστική γραμμή υπέρβασής της. Μόλις χτες η κυβέρνηση της Φινλανδίας ανακοίνωσε ότι “δέχεται” μετανάστες και πρόσφυγες με τον όρο να δουλεύουν χωρίς μισθό, τζάμπα, κανονική δουλεία δηλαδή στον 21ο αιώνα!!!

Ειδικά οι νέοι βιώνουν αυτή την αντίφαση πολύ πιο δραματικά, βιώνουν ένα τρομερό “ρατσισμό”, καθώς για πρώτη φορά στην ιστορία του ο «παγκοσμιοποιημένος» καπιταλισμός το μόνο που έχει να υποσχεθεί στη νέα γενιά είναι «δάκρυα και αίμα» (ανεργία, εργασία λάστιχο, ευτελιστικούς μισθούς, ανελευθερία, συντάγματα και κράτη “έκτακτης ανάγκης”, πολέμους και ιμπεριαλιστική

τρομοκρατία). Και όλα αυτά, στην εποχή των 3D εκτυπώσεων, της εξερεύνησης του Άρη, της αποκρυπτογράφησης του ανθρώπινου γονιδιώματος, των κοινωνικών δικτύων.

ΣΥΝΔΥΑΖΕΤΑΙ ΜΕ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ: Οι 90 μεγάλες πολυεθνικές που ευθύνονται για το 63% εκπομπής αερίων του θερμοκηπίου θα συνεχίσουν την ανεξέλεγκτη δράση τους. Υπεύθυνος είναι ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής και η πολιτική της κερδοσκοπικής «ανάπτυξης» των ΗΠΑ, της Ε.Ε., της Κίνας, και των άλλων αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών. «Ανάπτυξη» με καταστροφικές επιπτώσεις στη φύση, την ερημοποίηση περιοχών, την διατάραξη της αγροτικής παραγωγής, την εξαφάνιση νησιωτικών συμπλεγμάτων και τη σταθερότητα των οικοσυστημάτων στα οποία βασίζεται κάθε ζωή.

Στην ουσία ο καπιταλισμός δεν χωρά στον εαυτό του.

Δεν μπορεί να “εσωτερικεύσει”, χωρίς σοβαρές διαταραχές, τις παραγωγικές δυνάμεις που ο ίδιος επαναστατικοποιεί και γι αυτό τις διαστρέφει και τις ακρωτηριάζει.

Η συνειδητοποίηση αυτής της αντίφασης είναι ο πρώτος παράγοντας που κινεί την αναζήτηση μιας καθολικής εναλλακτικής λύσης απέναντι στον καπιταλισμό – κι εδώ ο κομμουνισμός μπαίνει στη συζήτηση από διάπλατη πόρτα κι όχι από χαραμάδα· γιατί τον φέρνει στο προσκήνιο η «πτώση του τείχους» του υπαρκτού καπιταλισμού.

β) Η σύγχρονη εργατική τάξη. Έχει μεγάλες δυνατότητες, χρειάζεται να τις αναδείξουμε περισσότερο: Οι εργαζόμενοι του χεριού και του πνεύματος δημιουργούν αμέτρητο πλούτο. Την ίδια στιγμή η ανισοκατανομή του μεγαλώνει κραυγαλέα το 70% του παγκόσμιου πληθυσμού κατέχει το 3% του παγκόσμιου πλούτου και το 0,6% – 30 εκατομμύρια κεφαλαιοκράτες - το 40%! Τα σύγχρονα τεχνολογικά άλματα στη δυναμική τους περιέχουν την τάση για νέες βαθύτερες αναστατώσεις και κρίσεις της καπιταλιστικής ανάπτυξης και κερδοφορίας. Διαμορφώνουν προϋποθέσεις για νέους γύρους εργατικής αμφισβήτησης.

Να ψάξουμε καλύτερα τις τάσεις στη σύγχρονη εργατική τάξη. Με από τα κάτω δουλειά, μέσα στην τάξη. **ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΛΕΙΣΤΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Σήμερα είναι αδύνατη η τάση χειραφέτησης, ισχυρό όμως και το “εργάτη μπορείς χωρίς αφεντικά”.** Υπάρχει αποδιάρθρωση, κατακερματισμός αλλά και συγκέντρωση σε μεγάλα δίκτυα παραγωγής, επιχειρηματικούς κολοσσούς, γιγάντια πιστωτικά ιδρύματα, αλυσίδες μεταφορών, επικοινωνιών και εμπορίου, διασυνδεδεμένες υπηρεσίες. Ενοποιείται ο άνεργος (με την ενεργή πολιτική για την απασχόληση και τα προγράμματα μαθητείας και κατάρτισης με τον υποαπασχολούμενο και τον πιο σταθερό εργαζόμενο (χτυπιέται η μονιμότητα). Κυρίως ενοποιείται η σύγχρονη ε.τ. μέσα από κοινούς δρόμους εκμετάλλευσης και απόσπασης υπεραξίας (μεγάλη απομύζηση σχετικής με τάση προς απόλυτη στον εξειδικευμένο, στη “γενική διάνοια” - σχετική προστασία προς την απόλυτη εξαθλίωση των πιο φτωχοποιημένων – προσπάθεια δηλ. για μοίρασμα της απόσπασης υπεραξίας – αυτό σημαίνει μοίρασμα της φτώχειας). **Οι καπιταλιστές δημιουργούν οι ίδιοι τις νέες “αγχόνες” για το “κρέμασμα” τους.**

Να αποκρούσουμε λοιπόν θεωρίες για “αντικειμενική αδυναμία κομμουνιστικής χειραφέτησης της εργατικής τάξης.”, για απόλυτη δήθεν παράδοση ή παράλυσή της, λόγω της αποσυγκέντρωσης και του κατακερματισμού της. Να διαφωνήσουμε τεκμηριωμένα με τις θεωρίες που ορίζουν ως εργατική τάξη μόνο το προκαριάτο ή τους μετανάστες και ως πολιτικό υποκείμενο το “εξεγερμένο πλήθος” της φάσης ή της στιγμής. Πρόκειται για μια σύγχρονη αντιστροφή της παλιάς θεωρίας της δεκαετίας του ‘60 ότι “δεν υπάρχει εργατική τάξη”, έχουν γίνει όλοι υπάλληλοι και μικροιδιοκτήτες, βολεμένοι.

γ) Η πρόσφατη κινηματική εμπειρία – ιδιαίτερα μετά το ξέσπασμα της κρίσης του 2008. Οι μέχρι τώρα προσπάθειες υπέρβασης της άθλιας κατάστασης του λαού προσέκρουσαν στην απόλυτη

ακαμψία και ανελαστικότητα εκ μέρους του κεφαλαίου, της ΕΕ και των κυβερνήσεών τους στην Ελλάδα και διεθνώς. Και όποιοι –όπως ο ΣΥΡΙΖΑ- διακήρυξαν ή πίστεψαν ότι μπορεί αυτή η ακαμψία να αντιμετωπιστεί με «έντιμο συμβιβασμό» και «παράλληλα προγράμματα» ή δημοψηφίσματα-τρικ, προσγειώθηκαν ανώμαλα, διαπιστώνοντας ότι η βαρβαρότητα της κυρίαρχης πολιτικής δεν είναι απλώς επιλογή κάποιων τεχνοκρατών με γκρίζα κουστούμια ή μικρόνων πολιτικών· είναι ο δρόμος στον οποίο οδηγείται το κεφάλαιο για να ανακάμψουν τα κέρδη του. Στο πλαίσιο αυτό, γίνεται πλέον ευρύτερα κατανοητό ότι, ακόμη και η πιο «μικρή» αναμέτρηση για τα «άμεσα προβλήματα» - π.χ. για 751 € βασικό μισθό, για τα επικουρικά ταμεία, για πρόσληψη αναπληρωτών στα σχολεία, για το επίδομα ανεργίας, κλπ- γενικεύεται, αποκτά χαρακτήρα συνολικής σύγκρουσης με την κυβέρνηση, την ΕΕ, το κεφάλαιο· και ο πιο «μικρός» αγώνας τείνει να μετατρέπεται σε «μικρογραφία της επανάστασης».

Πρόκειται για γενικότερη κατάρρευση του μεταρρυθμιστικού δρόμου. (Το μόνο αίτημα “μεταρρύθμισης” που αποδέχεται το κεφάλαιο είναι το δικαιότερο μοίρασμα της φτώχειας).

Η εξέλιξη αυτή αποθαρρύνει αρκετούς αγωνιστές, που συνειδητοποιούν πόσο αδύναμη είναι σήμερα η εργατική πλευρά σε σχέση με την αντιδραστική συστοιχία που παρατάσσεται απέναντί της -αυτή είναι η κύρια τάση των συσχετισμών-, **φέρνει όμως ένα μειοψηφικό -για την ώρα- τμήμα τους πιο κοντά, πιο γόνιμα και με βάση τις εμπειρίες του παρόντος στην αναζήτηση της επαναστατικής ανατροπής και της κομμουνιστικής χειραφέτησης.** Σε αυτές τις συνθήκες έρχεται διαρκώς στο προσκήνιο η **συζήτηση για την αναγκαιότητα και δυνατότητα ενός άλλου δρόμου,** δρόμου ρήξης και ανατροπής, χωρίς μνημόνια και χρέος, έξω από ευρώ και ΕΕ, σε σύγκρουση με τον καπιταλιστικό μονόδρομο.

Πρόκειται για ένα τμήμα που «σηκώνει το γάντι» της αστικής πρόκλησης, σηκώνει το μπί του για να κοιτάξει στα μάτια τον αντίπαλο και να χαράξει έναν δρόμο που δίνει τη μάχη στο σήμερα από τη σκοπιά της καθολικής χειραφέτησης.

Αυτή την τάση βλέπουμε, αυτή τη φλέβα αναγνωρίζουμε, θέλουμε να την αναπτύξουμε πολιτικά, να την οργανώσουμε κομμουνιστικά.

Έχει όμως **και υποκειμενική βάση - είναι και επιλογή αυτή πρωτοβουλία** και σχετίζεται με την ωριμότητα, λόγω των συνθηκών, της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και των αγωνιστών.

A) Όχι πια “δεν πάει άλλο”, σήμερα δεν φτάνει. Πρέπει να αναπτύξουμε και διαμορφώσουμε σε όλα τα πεδία την απαίτηση “να πάει αλλιώς”. Τα πολιτικά όρια του κινήματος, της αριστεράς και της αντικαπιταλιστικής πάλης οδηγούν στην ανάγκη πιο στρατηγικών απαντήσεων και στράτευσης στον επαναστατικό, κομμουνιστικό δρόμο.

Βλέπουμε εξάλλου ήδη και την κρίση της νέας εκδοχής της αντίληψης: “το κίνημα είναι το παν, ο τελικός σκοπός τίποτα”.

B) Το παραδοσιακό πρόγραμμα και σχέδιο, οι τρόποι με τους οποίους επιχειρήθηκε όλα τα τελευταία χρόνια να αμφισβητηθούν ο καπιταλιστικός μονόδρομος και η μνημονιακή κόλαση - και εκείνος του παραδοσιακού ΚΚ τύπου ΚΚΕ ή μ-λ, και εκείνος τροτσκιστικών ρευμάτων, και εκείνος των ελευθεριακών ή αναρχικών τάσεων, και εκείνος του μεταρρυθμισμού κάθε απόχρωσης (ανάμεσα στ’ άλλα και της λογικής «να αλλάξουμε τον κόσμο χωρίς να πάρουμε την εξουσία» ή να τον αλλάξουμε μέσω της αλληλέγγυας και συνεταιριστικής οικονομίας), και εκείνος του κυβερνητισμού (τόσο στην κατάπτυστη ευρωπαϊκή όσο και στη σαφώς πιο ριζοσπαστική λατινοαμερικάνικη εκδοχή) ή της ριζοσπαστικοποίησης του συνδικαλιστικού αγώνα - όλοι αυτοί οι τρόποι **αποδείχτηκαν, για διαφορετικούς λόγους ο καθένας, αναποτελεσματικοί ΚΑΙ άμεσα** -στην καθημερινή αναμέτρηση με τα μνημόνια και το μαύρο μέτωπο κυβερνήσεων-ΕΕ-κεφαλαίου- **ΚΑΙ προοπτικά** -

στο άνοιγμα μιας διαφορετικής κοινωνικής και πολιτικής προοπτικής.

Γ) Οι νέες θεωρητικές αναζητήσεις πάνω στο Μαρξισμό. Στη νεολαία υπάρχει ολόκληρο ρεύμα που αναζητά μαρξιστικά. Από τη σκοπιά της ανάγκης επιστροφής του Μαρξισμού στην ψυχή του. Από το παρελθόν στο μέλλον. Για να υπερβεί με δημιουργικό τρόπο όλες τις ηττημένες -ιστορικά και στις αναμετρήσεις του τελευταίου επτάχρονου- συνταγές και μορφές.

2. Γιατί πρόγραμμα και όχι μόνο κόμμα; Μήπως ξεφεύγετε πάλι δια των μεγάλων αναλύσεων και στην πράξη λίγα πράγματα;

Σ/φοι και φίλοι, φίλες και συντρόφισσες,

Δεν είμαστε επαρκείς στο πρόγραμμα. Επίσης, χρειάζεται Οργάνωση και όχι οργανωτικισμός. Δεν θέλουμε κομμουνιστική ή εργατική οργάνωση ενεργειών και ακτιβισμού μόνο. Όμως ούτε και το ανάποδο. Αναζήτηση χωρίς δράση δεν έχει νόημα. Είμαστε σαφείς. Είναι πιο ώριμη η εργατική τάξη, ζητά βαθύτερες απαντήσεις για να στρατευτεί.

Προκύπτει λοιπόν θέμα κόμματος, επειδή προκύπτει θέμα κομμουνισμού (ως σκοπός/προοπτική, δρόμος/τακτική, μέσα/υποκείμενο) και όχι ως οργανωτικίστικη απάντηση. Η αναζήτηση σύγχρονου φορέα-κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης έχει νόημα μόνο στο βαθμό που θα ενταχθεί σε ένα τέτοιο συνεκτικό πλαίσιο, θα εμπλουτιστεί με βαθύτερα στοιχεία θεωρίας, ιστορίας και «συγκεκριμένης ανάλυσης της συγκεκριμένης κατάστασης, θα εμβαπτιστεί σε ένα πνεύμα εργατικού διεθνισμού. Είναι η μόνη που μπορεί να απελευθερώσει δυνάμεις, να απαντήσει στις προκλήσεις της ταξικής πάλης, να εμπνεύσει το αγωνιστικό δυναμικό - ιδιαίτερα τους νέους και τις φρέσκες τάσεις ριζοσπαστικοποίησης.

Εκτιμούμε πως βρισκόμαστε μπροστά σε μια **κρίσιμη καμπή** που, **είτε** θα περάσει η απογοήτευση, το "όλοι τα ίδια είναι", που πάνω του θα περάσει η αντεπίθεση των αντιδραστικών δυνάμεων, **είτε** θα γίνει μια **βαθιά τομή στο κίνημα και την αριστερά, ικανή να οδηγήσει στην αντεπίθεση των λαϊκών δυνάμεων. ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΗΤΤΑ ή ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ.**

Γι' αυτό μιλάμε για πρόγραμμα (και ως τέτοιο δεν εννοούμε το επέκεινα μόνο) και κόμμα και **όχι σκέτα για το ένα ή το άλλο.**

Γιατί, σκεφτείτε: πόσο μακριά μπορεί να πάει ένας κομμουνιστικός φορέας που εμφορείται από τη λογική «κόμμα μπετόν αρμέ - πολιτική κρεμ καραμελέ»; Από τη λογική που δίδαξε και διδάσκει το ΚΚΕ -αλλά αναπαράγεται σήμερα και από άλλες δυνάμεις, έστω κι αν λεκτικά ξορκίζουν το πρωτότυπο-, η οποία συνδυάζει τον γραφειοκρατικό και ενίοτε σταλινικό συγκεντρωτισμό με τον ρεφορμισμό κομμουνιστικού ή άλλου τύπου, που οδηγούσε άλλοτε στην ουρά της «εθνικής αστικής τάξης» και στη Βάρκιζα, κι άλλοτε στο «άθροισμα των δημοκρατικών δυνάμεων» και στη συγκυβέρνηση με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ. Από τη λογική που βγάζει φλας αριστερά (μιλώντας για κομμουνισμό και κόμμα), ενώ την ίδια στιγμή ερωτοτροπεί με το πείραμα ΣΥΡΙΖΑ (αν δεν εντάσσεται σε αυτό) και τις ουτοπίες της «δυσადικής οικονομίας», αναπαράγει το διχασμό οικονομικού και πολιτικού αγώνα ή αναπαύεται στη μεγάλη αγκαλιά διαχειριστικών δυνάμεων και αρκείται στον ρηχό αντιμνημονιακό αγώνα -τη στιγμή που αυτός δείχνει τα όριά του- και αρνείται να φέρει στο παρόν την αντικαπιταλιστική πάλη και το έξω από την ΕΕ.

Κι ύστερα, πόσο μακριά μπορεί να πάει σήμερα ένας κομμουνιστικός φορέας του οποίου ο κομμουνισμός δεν είναι παρών στην καθημερινή του δράση, φάρος, οδηγός και νεύρο της, «κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων» αλλά αποτελεί «κίτρινο γράμμα στο συρτάρι», αφηρημένη διακήρυξη για τα αραχνιασμένα ράφια των κομματικών γραφείων ή τις απόκρυφες γωνιές στην καρδιάς των αγωνιστών, ασπόνδυλο συνονθύλευμα ιδεών της ριζοσπαστικής και

κομμουνιστικής φιλολογίας;

3. ΤΙ ΑΤΖΕΝΤΑ ΒΑΖΟΥΜΕ;

Γιατί κομμουνισμός;

-Είναι ορατή η ανημπόρια του σημερινού καπιταλισμού να υπερβεί τις αντιθέσεις του. Ορατή και η βαρβαρότητα που συνεπάγεται ο καπιταλισμός και η κρίση του.

Το ΝΑΡ μιλάει για ένα στάδιο του συστήματος, μιλάει για τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό. Άσχετα αν υπάρχει συμφωνία ότι αποτελεί νέο στάδιο ή όχι, όλοι συμφωνούμε ότι πρόκειται για **νέα ποιοτική βαθμίδα** που επιβάλλει βαθύτερη ανάλυση - κατανόηση, σύγχρονη επεξεργασία τακτικής - στρατηγικής.

Ο καπιταλισμός της εποχής μας έχει μια σειρά χαρακτηριστικά:

- Ποιοτικά ανώτερη εκμετάλλευση (συνδυασμοί απόσπασης υπεραξίας).
- Καθολική υπαγωγή του εργαζόμενου στο κεφάλαιο.
- Καθολικοποίηση της αγοράς, γενίκευση της ιδιωτικής ιδιοκτησίας.
- Απειλεί τους όρους ύπαρξης της ανθρωπότητας.
- Αλλά και τρομοκρατική εκστρατεία κεφαλαίου.
- Πόλεμος, μετανάστευση, προσφυγιά.
- Πολυεθνικά Πολυκλαδικά Μονοπώλια, καπιταλιστικές ολοκληρώσεις (τύπου ΕΕ), σύγχρονο κράτος με καθολικό επιτελικό ρόλο.
- Ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός υποδουλώνει με πρωτόγνωρο τρόπο όλο το **είναι** των εργαζομένων. Ο εργάτης υπάγεται καθολικά στο κεφάλαιο, οι χειρωνακτικές, οι διανοητικές ικανότητες, ακόμα και η δημιουργικότητα, η φαντασία, η δυνατότητα συνεργασίας, η "γενική διάνοια". Ο χρόνος εργασίας -και ο εξωεργασιακός πολλές φορές- παραδίδεται στον απόλυτο έλεγχο της εργοδοσίας.

-Ταυτόχρονα, υπάρχει ωρίμανση των τάσεων υπέρβασής του. Δυνατότητα της κοινωνίας, των παραγωγικών δυνάμεων, της επιστήμης, του πολιτισμού.

-Ρεαλιστική και υλική μορφή κοινωνικής απελευθέρωσης, αυτοδιεύθυνσης των ανθρώπων που γίνονται "ελεύθερα συνεταιριζόμενοι παραγωγοί", ειρήνευσης και συνεργασίας των λαών, των εθνών και των πολιτισμών. Επιστημονικά θεμελιωμένος δρόμος αντικαπιταλιστικής διεξόδου.

-Ο κομμουνισμός είναι κίνημα που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων. Προσανατολίζει το κίνημα για το πιο κοντά στο σκοπό, απομακρύνει από τη δράση χωρίς αρχές και στόχους, την αποσπασματική δράση. Προβάλλει την καθημερινότητα στο μέλλον και το μέλλον στο παρόν, για να λύνει και τα σημερινά προβλήματα. Και ονειρευόμαστε και δρούμε. Ο ρεαλισμός του ονείρου.

-Ποιος κομμουνισμός;

Μιλάμε για Πρόταση και στόχευση με όρους επαναθεμελίωσης της κομμουνιστικής προοπτικής.

Δεν προκύπτει αυτό το συμπέρασμα από κάποια υπόκλιση στο μεταμοντέρνο ή από διάθεση παπαγαλίας του νέου, που από μόνη της -δήθεν- μπορεί να δώσει τις απαντήσεις που απαιτούνται. Τίποτα απ' όλα αυτά. Και, προφανώς, κανένα πνεύμα μηδενισμού της ιστορίας του ριζοσπαστικού και κομμουνιστικού κινήματος, της δικής μας ιστορίας, της ιστορίας εκατομμυρίων ανθρώπων που αφιέρωσαν τη ζωή τους στον πιο ευγενικό σκοπό, από την οποία αντλούμε πολύτιμα συμπεράσματα και έμπνευση.

-Οι ίδιες οι αλλαγές στον καπιταλισμό οδηγούν σε σύγχρονες προσεγγίσεις

Ένα πράγμα είναι ξεκάθαρο στη συζήτηση για τον κομμουνιστικό φορέα. Ή η απάντηση θα δοθεί με όρους επαναθεμελίωσης ή απλώς δεν θα υπάρξει αξιόμαχη απάντηση, ικανή να αναμετρηθεί με τον σύγχρονο καπιταλισμό και το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-κυβερνήσεων-ΕΕ.

Σήμερα, επίσης, έχει αλλάξει η εργατική τάξη: το ποσοστό, οι τομείς απασχόλησης, η μόρφωση, η παγκόσμια κινητικότητα, οι όροι που πουλάει την εργατική της δύναμη και γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης, οι δρόμοι που οικοδομεί συλλογικότητες και σχέση με την πολιτική, οι μορφές αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης.

-Απαιτείται η ανάπτυξη του μαρξισμού, ξετίναγμα από την αρχαία σκουριά, την επιλεκτική ερμηνεία του, την τσιτατολογία, τα αποσπασματικά κείμενα, κλπ.

-Υπάρχει παρελθόν από τη δράση των κομμουνιστών - από τον λεγόμενο «υπαρκτό σοσιαλισμό» και από τα ΚΚ ή τα αριστερά εργατικά κόμματα του καπιταλιστικού κόσμου. Χωρίς γόνιμη και από τη σκοπιά του μέλλοντος αναμέτρηση με αυτό το παρελθόν, δεν μπορεί να υπάρξει κομμουνιστικό μέλλον. Να πούμε σήμερα για ποια **μεταβατική κοινωνία παλεύουμε, με ποιά θεωρία μετάβασης προχωράμε.**

Σοσιαλισμός της διανομής; Της μεγάλης παραγωγής; "Σοσιαλισμός" της αγοράς ή με αγορά; "Σοσιαλισμός" με "μεικτή" οικονομία; **Ή σοσιαλισμός της κοινωνικής ιδιοκτησίας, της εργατικής δημοκρατίας, της συνολικής εργατικής συμμετοχής στη διεύθυνση της παραγωγής, με τους παραγωγούς του πλούτου, τους εργαζόμενους, στο τιμόνι της κοινωνίας;** Το δεύτερο! Η Μεταβατική κοινωνία = σοσιαλισμός ή διαπάλη ταξική σε νέες συνθήκες και με όπλο την εργατική δημοκρατία απέναντι στις εναπομένουσες καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και την αντίστοιχη αστική τάξη. Διεθνισμός και επέκταση της επανάστασης ή "σοσιαλισμός σε μια χώρα;"

-Πως και από ποιά δρόμο;

Μπορεί να υπάρξει Κομμουνισμός χωρίς επανάσταση; Μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο χωρίς να πάρουμε την εξουσία; Γίνεται με σταδιακές μεταβατικές κινήσεις - όπως π.χ. η αντίληψη «πρώτα το ευρώ» και μετά "βλέπουμε" για τα υπόλοιπα; Με "δυαδική οικονομία" στο έδαφος του καπιταλισμού και της εξουσίας του; Με αντικρατικό αγώνα αλλά χωρίς την αλλαγή ιδιοκτησίας; Όχι! Διλήμματα, όπως τα παραπάνω, έχουν τεθεί στην ιστορική πορεία και επανέρχονται μέσα στο κίνημα, στην αριστερά, στην πολιτική και θεωρητική διαπάλη, και πρέπει να απαντηθούν καθαρά, χωρίς μισόλογα! Εμείς λέμε καθαρά: **ενότητα κομμουνιστικής πάλης και επαναστατικής τακτικής. Μιλάμε για τομή επανάστασης** και διαδικασίας μετάβασης μετεπαναστατικά. Απαιτείται να συμβάλλουμε όλοι στις αναγκαίες επεξεργασίες πάνω σε αυτά τα κρίσιμα ζητήματα.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Σ/φοι-σσες, φίλοι και φίλες,

Όπως όλοι αντιλαμβανόμαστε, οξύνεται το κοινωνικό ζήτημα και άρα η ταξική διαπάλη, π.χ. η διαπάλη μισθών - κερδών.

Δεν υπάρχει διαπραγμάτευση εντός των πλαισίων του ευρώ και της ΕΕ. Το είδαν οι εργαζόμενοι και ο λαός ξεκάθαρα αυτό τους τελευταίους μήνες.

Και δεν οδηγεί πουθενά ένα «μίνιμουμ», ένα αποκλειστικά «αντιμνημονιακό» πολιτικό πλαίσιο.

Οδηγεί, όπως είδαμε, σε ήττα τις ριζοσπαστικές αντικαπιταλιστικές δυνάμεις η ιδέα της ενοποίησης ή συνύπαρξης τμημάτων της σοσιαλδημοκρατίας με τμήματα της ριζοσπαστικής αριστεράς κάτω από την ηγεμονία μιας «αντινεοφιλελεύθερης», κεϋνσιανής διαχείρισης.

ΛΕΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΟΧΙ ΣΤΗ ΛΟΓΙΚΗ της «ανάπτυξης στο έδαφος του καπιταλισμού», -αναπτυξιολογία και τεχνοκρατισμός όπως εκφράστηκαν π.χ. στην «νέου τύπου ανάπτυξη» στο 11^ο και 12^ο Συνέδριο του ΚΚΕ- και αναπαράγεται σήμερα από δυνάμεις, **λέμε όχι και στον κοινοβουλευτισμό/κυβερνητισμό** - όπως εκφράστηκε π.χ. με το σύνθημα στόχο για «κυβέρνηση των δημοκρατικών δυνάμεων», που ήταν η κοινή πολιτική πρόταση ΚΚΕ και ΚΚΕ εσωτερικού, και είχε τελικά την κοινή ντροπιαστική κατάληξη στις κυβερνήσεις Τζανετάκη και Ζολώτα, που έδωσαν το πράσινο φως στη νεοφιλελεύθερη καταιγίδα του Μητσοτάκη.

Κύριος δρόμος για μας είναι ο εξωκοινοβουλευτικός αγώνας.

Αποτελεί-κατά τη γνώμη μας- μεγάλο λάθος η λογική ότι **η διεκδίκηση μιας «αριστερής κυβέρνησης» μέσα στα πλαίσια της συνέχειας του κράτους και του δυτικού, ιμπεριαλιστικού πλαισίου** μπορεί να γίνει «σκαλοπάτι» για μια άλλη πορεία. Είδαμε την κατάληξη της λογικής αυτής, την κατάρρευση αυτής της αυταπάτης τους τελευταίους μήνες

Αντίθετα, χρειάζεται να αναδείχνουμε την πολιτική σημασία των μορφών οργάνωσης που ξεπήδησαν από την εργατική τάξη, την νεολαία και τον λαό, να συνδεθεί οργανικά με αυτές η πάλη και τα βήματά μας, να συμβάλλουμε στην πολιτικοποίηση, γενίκευση, ενοποίησή τους. Να συμβάλλουμε και να παλέψουμε για τον οργανωμένο λαό και τα όργανα επιβολής της λαϊκής θέλησης.

-Με ποιο υποκείμενο;

Σήμερα, απαιτείται συνολική προσπάθεια ανασυγκρότησης, που αφορά και το κίνημα και ιδιαίτερα τις πρωτοπορίες, δηλαδή το ίδιο το κόμμα, τον πόλο/τηνΑΝΤΑΡΣΥΑ, τα αντικαπιταλιστικά κοινωνικο-πολιτικά σχήματα και την πτέρυγα.

Δεν αντιτίθεται το ένα ενάντια στο άλλο. Απαιτείται διαλεκτική σύνδεση και ανάπτυξη όλων των πλευρών! Όχι σε μια λογική απόσυρσης από το κίνημα για να φτιάξουμε οργάνωση. Όχι στην κατάργηση του μετώπου για να φτιάξουμε κόμμα, επειδή βλέπουμε τα δύσκολα. Όχι μετατροπή του μετώπου σε κόμμα. **Δεν υιοθετούμε απόψεις για κατάργηση του ενωτικού μετωπικού αντικαπιταλιστικού χαρακτήρα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ** και τη μετατροπή της σε κομμουνιστικό κόμμα, ούτε άλλες για συγκρότηση κόμματος - ομοσπονδίας με οργανωμένες τάσεις τις υπάρχουσες οργανώσεις.

Στην Πρόταση Προγραμματικής Διακήρυξης του 3ου συνεδρίου μας αναφέρουμε ότι η “αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και η επανάσταση, η εργατική εξουσία και η μετάβαση προς την κομμουνιστική διεθνιστική απελευθέρωση είναι έργο όχι γενικά και αφηρημένα της εργατικής τάξης και του εργατικού κινήματος, αλλά του μετασχηματιζόμενου με την παρέμβαση της πρωτοπορίας αντικαπιταλιστικού κινήματος της εργατικής τάξης και, τελικά, της επαναστατικοποιημένης πλειοψηφίας της εργατικής τάξης και των σύμμαχων μεσαίων κοινωνικών στρωμάτων της πόλης και του χωριού”. Με σαφήνεια δηλ. ορίζουμε ότι στην εργατική τάξη και τα σύμμαχα στρώματα δεν αναφερόμαστε “γενικά”, όπως και το κίνημα και οι αγώνες δεν υπάρχουν “γενικά” (έχουν περιεχόμενο, κατεύθυνση, στόχους). Αναγνωρίζουμε την ύπαρξη αντικειμενικών αντικαπιταλιστικών τάσεων (ή αλλιώς τάσεων χειραφέτησης) στις εκμεταλλεζόμενες τάξεις, οι οποίες όμως δεν αρκούν για να συγκροτήσουν επαναστατικό υποκείμενο. **Για να γίνει αυτό απαιτείται ο μετασχηματισμός με την παρέμβαση της πρωτοπορίας για να συγκροτούνται σε αντικαπιταλιστική πτέρυγα, μέτωπο και κομμουνιστικό κόμμα.**

Αυτό επιδιώκει ως ειδικό-πρωταρχικό στόχο το σύγχρονο κομμουνιστικό κόμμα.

Αυτή η θέση δεν είναι καθόλου απλή. Διαφοροποιείται από τις παραδοσιακές αντιλήψεις του κομμουνιστικού κινήματος περί κόμματος “πανυποκειμένου” που θα συγκεντρώνει υπό την αιγίδα του μέτωπα, πτέρυγες και κινήματα. Η αντίληψη αυτή εκτός του ότι είναι θεωρητικά λανθασμένη και περιοριστική, οδηγεί σε υποτίμηση, κατάργηση ή δεξιά προσαρμογή της αντικαπιταλιστικής τακτικής και του μετώπου, σε αποσύνδεση του οικονομικού από τον πολιτικό αγώνα, σε κομμουνιστικό βερμπαλισμό και υπεράσπιση του “κόμματος φρουρίου”, χαρακτηριστικά που ενσωματώνει σήμερα κυρίως, αλλά όχι μόνο, το ΚΚΕ. **Διαχωρίζεται όμως και από τις προσεγγίσεις του “υποκειμένου - πλήθους”**, μιας ασπόνδυλης μάζας κινήματων, επιμέρους «αντάρτικων», παρατάξεων και συσπειρώσεων, πλατιών μετώπων χωρίς στρατηγική ή έστω αναγκαία πολιτική ομοιογένεια, ακόμα και “πλατιών” κομμουνιστικών κομμάτων - μετώπων με κομμουνιστές κάθε εκδοχής (σταλινικούς, τροτσκιστές, γκεβαριστές, μεταρρυθμιστές, κλπ). Που αποθεώνουν την τακτική, τις “προτάσεις” και τις “κινήσεις” σε αποσύνδεση από την στρατηγική της επανάστασης και του κομμουνισμού, την οποία θεωρούν άκαιρη και σεχταριστική.

Τα χαρακτηριστικά του Κόμματος Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης

Όπως υπογραμμίζουμε στην πρόταση που σας καταθέσαμε, και στην προγραμματική μας Διακήρυξη, η οποία αποτελεί τη δική μας συμβολή και πρόταση για το ζήτημα που ανοίγουμε με τη σημερινή μας εκδήλωση, το κόμμα για το οποίο εμείς μιλάμε και παλεύουμε:

Είναι κόμμα επαναστατικό. Στρατεύεται στη λογική της διαρκούς επανάστασης. Θέτει ως καθοριστικό και άμεσο καθήκον τη διαμόρφωση επαναστατικής τακτικής.

Είναι κόμμα εργατικό. Αυτό αποτυπώνεται στην κοινωνική του σύνθεση, στη διάταξη των οργανώσεων, στις προτεραιότητες της κομματικής οικοδόμησης (εργατοπαραγωγικές οργανώσεις και κλάδοι στρατηγικής σημασίας). Κυρίως όμως αποτυπώνεται στην πολιτική γραμμή και στη βαρύτητα που δίνει στο εργατικό κίνημα.

Είναι κόμμα μαζικό. Γιατί η υπόθεση της καθημερινής πάλης και της επανάστασης κρίνεται από ένα κόμμα με ισχυρή παρουσία στους εργασιακούς χώρους και τους εργατικούς αγώνες, στη θεωρία και στον πολιτισμό, στις αναμετρήσεις για το περιβάλλον και τις δημοκρατικές ελευθερίες. Είναι προσανατολισμένο στη συλλογική πάλη.

Είναι κόμμα ενωτικό-μετωπικό. Βασική αρχή του είναι η ευρύτερη συσπείρωση στο κίνημα και στους πολιτικούς αγώνες γύρω από την ανατροπή της αντεργατικής επιδρομής και των αστικών αναδιαρθρώσεων. Μόνο έτσι μπορεί να συγκεντρωθεί και να συγκροτηθεί η πολύμορφη συνείδηση της εργατικής τάξης. Να υπερνικηθούν οι υπέρτερες αστικές δυνάμεις. Να εξασφαλιστεί η συμμαχία εργατικής τάξης και μη προλεταριακών στρωμάτων. Να αλλάξουν οι συσχετισμοί, να διεκδικηθεί και να επιτευχθεί η ηγεμονία των κομμουνιστικών ιδεών στο ευρύτερο ριζοσπαστικό και αντικαπιταλιστικό ρεύμα.

Είναι κόμμα της θεωρίας και της πράξης, φορέας μιας νέας θεωρητικής πρακτικής. Λειτουργεί ως συλλογικός διανοούμενος και έχει ως οργανικό στοιχείο τη γόνιμη επαφή των μελών του με τη γνώση, τη θεωρία και τον πολιτισμό, τη δημιουργική ανάπτυξη του μαρξισμού. Την πλατιά ιδεολογική παρέμβαση μέσα στην εργαζόμενη πλειοψηφία και τους αγώνες της.

Είναι κόμμα της εργατικής δημοκρατίας. Ως βάση συγκρότησης, με ενότητα θέλησης στο μέγιστο δυνατό βαθμό ως αποτέλεσμα αλλά και εφελτήριο ισχυρής ιδεολογικής συγκρότησης, ανώτερης συστράτευσης και κοινών κριτηρίων βασισμένων σε πραγματικό και βαθύ διάλογο μέσα στο κόμμα. Δημοκρατική οργάνωση και συζήτηση, ενιαία δράση.

Είναι κόμμα διεθνιστικό. Το χαρακτηρίζουν η πάλη για τη δημιουργία ρηγμάτων στο εθνικό και διεθνικό πλέγμα του κεφαλαίου και τη νίκη της επανάστασης στη χώρα μας· αλλά και η προσήλωση στη διεθνιστική σκοπιά απ' την οποία διεκδικούνται αυτά. Ο προλεταριακός διεθνισμός, η αλληλεγγύη των λαών, η πάλη για γενίκευση των επαναστατικών διαδικασιών, ο συντονισμός των εργατικών και επαναστατικών κινημάτων, ο αγώνας για την Κομμουνιστική Διεθνή που απαιτεί η εποχή μας.

4. Μπορούμε; Το βάρος της ήττας και της ιστορίας.

Και ναι και όχι.

Μπορούμε γιατί σήμερα διαθέτουμε μεγαλύτερη και σοβαρή εμπειρία. Αλλά και διάθεση! Διαθέτουμε επίσης μεγαλύτερη σύνδεση με μαχόμενο κόσμο, και επίσης μια πρώτη βάση προγραμματικής προσέγγισης, αποτέλεσμα επεξεργασιών, αναλύσεων, διαλόγου, διαδικασιών, συλλογικής εμπειρίας που διαμόρφωσε την Πρόταση Προγραμματικής Διακήρυξης μας.

Δεν μπορούμε όμως μόνοι μας. Δεν συμφωνούμε με μια «ανάθεση» του σοβαρού αυτού καθήκοντος, ούτε σε μια απλή οργανωτικού τύπου «μετεξέλιξη» μας. Η πορεία και δημιουργία προγράμματος και κόμματος μπορεί και πρέπει να γίνει μαζί με άλλους αγωνιστές, είναι ευθύνη και άλλων. Επιβάλλεται νομίζουμε να πάρουν τώρα θέση σε αυτό το διάλογο και την πρωτοβουλία, να ανταποκριθούν στην ανάγκη των καιρών.

Θεωρούμε ότι είναι αναγκαία η βαθιά κριτική και αυτοκριτική, ως ο μόνος τρόπος να προχωρήσουμε στις απαραίτητες υπερβάσεις. Δε βρισκόμαστε με το μαχαίρι στο λαιμό απέναντι σε έναν παντοδύναμο καπιταλισμό, αλλά αντίθετα, πιστεύουμε βαθιά πως βρισκόμαστε ακριβώς πάνω στην κόψη αυτού του μαχαίριου. Η καπιταλιστική ουτοπία του παντοδύναμου νεοφιλελευθερισμού της δεκαετίας του '80 και '90 έχει δώσει τη θέση της στη βαθιά, δομική κρίση και την απουσία οράματος από την πλευρά των κυρίαρχων.

5. Ποιά είναι τα βήματα που προτείνουμε;

Απευθύνουμε την Πρόταση διαλόγου σε όλα τα ρεύματα. **Άμεσα όμως χρειάζεται να δημιουργηθεί η συσπείρωση των δυνάμεων που είναι πιο κοντά σε αυτή την ανάγκη, προσεγγίζουν (χωρίς να ταυτίζονται) προγραμματικά στα ζητήματα που θέτουμε.** Θεωρούμε ότι λόγο και θέση σε ένα νέο κομμουνιστικό φορέα έχουν, κατ' αρχήν, εκτός των συντρόφων του NAP και της ΝΚΑ, όλοι εκείνοι οι κομμουνιστές που έχουν τις παραπάνω αφετηρίες, ανεξάρτητα από διαφορετικές απαντήσεις ή και την ένταξή τους σε διαφορετικές οργανώσεις. Να ξεκινήσει άμεσα, από σήμερα ο οργανωμένος διάλογος πάνω στη θεματολογία. Σε πρώτη φάση η επικοινωνία και ένα περιοδικό ώστε να ανταλλάσσονται γνώμες, άρθρα, σκέψεις, δημόσια και ανοιχτά.

Φυσικά δεν πάμε με μιας και βιαστικά σε συγκροτήσεις και ιδρύσεις κόμματος. Δεν θέλουμε την αναπαραγωγή των γνωστών ιστορικών ρευμάτων, στα οποία όλοι έχουμε ρίζες. Θέλουμε μια ανώτερη προσπάθεια και σύνθεση στη μάχη για επαναστατική προωθητική επανατοποθέτηση μιας βάσης κομμουνιστικής ενότητας.

Από σήμερα, από τώρα κιόλας, **απευθύνουμε πρόταση και καλούμε** τους μαχόμενους ανθρώπους, τους κομμουνιστές, τους αγωνιστές και πρωτοπόρους εργαζόμενους, νέους, διανοούμενους, κάθε συναγωνιστή και συναγωνίστρια, σύντροφο και συντρόφισσα να πάρει θέση.

Να πάρει μέρος και να βοηθήσει το επόμενο διάστημα σε:

- **Κύκλο συσκέψεων σε γειτονιές, πόλεις, χώρους δουλειάς.** Για Ομάδες εργατικής, οργανωτικής και θεωρητικής δουλειάς, σε Επιτροπές Πρωτοβουλίας τοπικά.
- **Κύκλο συναντήσεων με οργανωμένες δυνάμεις και αγωνιστές.**
- **Μετά τον πρώτο κύκλο συσκέψεων, εκδηλώσεων και συναντήσεων, να συγκροτήσουμε επιτροπή πρωτοβουλίας για ένα πρόγραμμα και Κόμμα Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης.**
- **Να εκδώσουμε το αμέσως επόμενο διάστημα ηλεκτρονικό θεωρητικό περιοδικό διαλόγου και συσπείρωσης για το κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα.**

Είμαστε αισιόδοξοι και αποφασισμένοι να δουλέψουμε για όλα αυτά. Με τη δύναμη της κοινωνικής απελευθέρωσης που έχει τόσο ανάγκη η εποχή μας, με την ορμή της επαναστατικής δράσης και της συλλογικής πάλης, μπορούμε να κάνουμε τα επόμενα σοβαρά βήματα.

Μιχάλης Ρίζος, ΑΣΟΕΕ, Αθήνα, 12 Δεκέμβρη 2015, εκδήλωση του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

[Tweet](#)
